

سید حکیم: چار ساری کَشی چکی دَر ووی د ووت ئو و یی اَدستی حَشدی شعی بکرت

لَ بارِ گای دَستی حَشدی شعی لَ پارِ نِزگای بابل، سَمَاحَتی سَید حَکیم سَرِ کی هاو پَ یما نَتی خَ نَ نِشتما نِیی کانی دَ ووت گوتی کَ حَشدی شعی لَ ئَ نجامی فَوَ تَوا یَ کی مَرَجَ عِیَی با یی ئا یتی ها تو و هَلَلْکَ بوو گَ ورت تر لَو کَ بَرِییَی وَو بَ ووی عَراق بوو و لَ بَرِ ئو یی هَلَلْکَ گَ یشتبوو بَ لَوارِ کانی بَ غدا و ئامازَی کرد کَ هَ ما هَ نگی لَ نَوان تیرَ و بَ عسی سَ دامی هَ بوو.

. بَرِ نِزبان تیشکی خستَ سَرِ کاریگَ ریی فَوَ تَوا یَ مَرَجَ عِیَی و ئَ زانی خو نَی پاک و ئازا یَ تی عَ شیرَ نَ کانی عَراق لَ و رَگرتنَ و و زگار کردنی خاک و پاراستنی عَراق، هَ رو هَ جَختی لَ گَ رنگی پا بَ ند بوونی هَ نَ کانی حَشدی شعی کرد کَ و دَر کردنی یاسای ورد و یاسای خانَ نشینی بَ کرد کَ پَ ویستی بَ دامَ زراو یی کردن و بَر دَ وامبوونی مَ شق و چَ کساری و پاراستنی ئامادَ یی گشتی کرد و، هَ رو هَ جَختی لَ گَ رنگی گَ رنگیدان بَ شَ هیدانی و یاد کردنَ و پاراستنی یاد و رِیان و بَ دیکَ مَنت کردنی کرد بَ ئو یی بَ بَ تَ جَ گای شَ نازی بَ نَ و کانی داها توو.

بَ نَ حَ کیم ئامازَی بَ و دا کَ چار ساری کَشی چکی دَر ووی دَ سَمَاحَتی دَ ووت لَ اَدستی سَ کردنی ئو و چَ کانی بَ هَ نَ کانی حَشدی شعی، بَ و پَ ییَی دامَ زراو یی کی ئَ منی فَ رمی و توخمَ کی چار نوو سَ ساز لَ هاوکَ شعی ئَ منی عَراقدا، هَ رو هَ بَ رِپَ رِسیارَختی پاراستنی لَ خواست و بَ رَز و نَدی شَ خسی و پاراستنی لَ ئارَ زوو و بَ رَز و نَدی شَ خسی و کار کردن بَ خزمَ تَ کردنی گَ ل هَ ی.